

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Valentové a soudců JUDr. Lenky Matyášové, Ph.D. a JUDr. Jakuba Camrdy, Ph.D. v právní věci žalobkyně: **Y. L.,** zastoupená JUDr. Ilonou Tajchnerovou, advokátkou se sídlem v Ústí nad Labem, Velká Hradební 3385/9, proti žalovanému: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje,** Odbor cizinecké policie, (dříve Policie České republiky, Oblastní ředitelství služby cizinecké policie Ústí nad Labem, Inspektorát cizinecké policie Ústí nad Labem), Ústí nad Labem, Petrovice 570, 403 37 Petrovice, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 17. 6. 2010, čj. 15 A 31/2010 - 36,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Ustanovené zástupkyni JUDr. Iloně Tajchnerové **se nepřiznává** odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Žalovaný správní orgán Policie České republiky, Oblastní ředitelství služby cizinecké policie Ústí nad Labem, Inspektorát cizinecké policie Ústí nad Labem svým rozhodnutím ze dne 15. 4. 2010 č. j. CPUL-3053/ČJ-2010-044063KP-DB zajistil žalobkyni za účelem jejího předání podle mezinárodní smlouvy ve smyslu ustanovení § 129 odst. 1 ve spojení s § 129 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, v rozhodném znění (dále též „zákon o pobytu cizinců“).

V odůvodnění rozhodnutí žalovaný mimo jiné uvedl, že dne 15. 4. 2010 byla žalobkyně orgány Spolkové republiky Německo (dále též „SRN“) v rámci Dublinské dohody předána Inspektorátu cizinecké policie Ústí nad Labem z důvodu, že o azyl požádala již v České republice (dále též „ČR“). Při lustraci v informačních systémech Policie ČR bylo zjištěno, že žalobkyně má platné rozhodnutí o správním vyhoštění ze dne 31. 7. 2007 na dobu 10 let. Rozhodnutí nabylo právní moci dne 7. 8. 2007 a vykonatelné bylo ode dne 21. 12. 2008. Žalobkyně si v ČR podala dne 26. 2. 2008 žádost o azyl, která byla dne 12. 3. 2008 zamítnuta jako zjevně nedůvodná. Žalobu proti uvedenému rozhodnutí zamítl krajský soud dne 14. 7. 2008 pod č. j. 64 Az 23/2008-21. Na tomto základě bylo žalobkyni vystaveno výjezdní vízum s platností do 20. 12. 2008. Šetřením orgánů Inspektorátu cizinecké policie Ústí nad Labem bylo zjištěno, že žalobkyně území ČR neopustila a zdržovala se nejprve na neupřesněné adrese v L. a posléze v penzionu Fajn Club v Dolní Poustevně. Území ČR opustila dne 5. 4. 2010, kdy odcestovala do SRN, kde požádala o azyl. Orgány SRN bylo zjištěno, že o azyl požádala již v ČR, a proto byla předána do ČR. Žalobkyně se tak v době od 21. 12. 2008 do 5. 4. 2010 zdržovala na území ČR nelegálně.

S ohledem na výše uvedené skutečnosti byla příslušným orgánům Ukrajiny podána žádost o převzetí žalobkyně na území tohoto státu na základě Dohody mezi Evropským společenstvím a Ukrajinou o předávání a přebírání osob obou států.

Rozhodnutí žalovaného správního orgánu napadla žalobkyně u Krajského soudu v Ústí nad Labem (dále jen „krajský soud“).

Krajský soud žalobu neshledal důvodnou a zamítl ji. Žalovaný podle krajského soudu v posuzované věci jednoznačně prokázal, že žalobkyně je občankou Ukrajiny, která pobývala na území ČR neoprávněně a Služba cizinecké policie podala žádost na předání žalobkyně dle Dohody mezi Evropským společenstvím a Ukrajinou o zpětném přebírání osob (Dohoda byla uveřejněná v Úředním věstníku Evropské unie řada L 332/48 dne 18. 12. 2007, v platnost vstoupila dne 1. 1. 2008). Tím byly naplněny veškeré podmínky pro aplikaci ustanovení § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců a žalovaný byl povinen rozhodnout o zajištění žalobkyně za účelem jejího předání podle mezinárodní smlouvy.

Rozsudek krajského soudu žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) napadla včasnou kasační stížnosti z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), tedy z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení, dále z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že při zjišťování skutkové podstaty byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit, za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost a dále z důvodu tvrzené nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku. Stěžovatelka navrhuje, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti shrnul skutečnosti související s rozhodnutím o zajištění stěžovatelky. Dne 26. 2. 2008 stěžovatelka podala v ČR žádost o azyl pod č. j. OAM-187/VL-10-2008, která byla dne 12. 3. 2008 zamítnuta jako zjevně neodůvodněná. Stejně tak byla krajským soudem pod č. j. 64 Az 23/2008-21 zamítnuta i žaloba proti tomuto rozhodnutí. Po nabytí právní moci zamítavého rozhodnutí krajského soudu bylo stěžovatelce vydáno výjezdní vízum s platností do 20. 12. 2008. Po skončení platnosti výjezdního víza stěžovatelka z území ČR nevycestovala a zdržovala se zde protiprávně. ČR opustila až dne 5. 4. 2010, kdy odcestovala do SRN, kde byla zadržena. Dne 15. 4. 2010 byla stěžovatelka v rámci Dublinské dohody převzata od orgánů SRN Inspektorátem cizinecké policie Ústí nad Labem. Lustrací v informačních systémech Policie ČR bylo zjištěno, že stěžovatelka má platné rozhodnutí o správním vyhoštění na dobu 10 let vydané dne 31. 7. 2007 orgány Policie ČR, Oddělením cizinecké policie Liberec pod č. j.: SCPP-324/UL-V-SV-2007. Rozhodnutí o správním vyhoštění nabylo právní moci dne 7. 8. 2007 a vykonatelné bylo ode dne 21. 12. 2008.

Na základě rozhodnutí o zajištění podle § 129 odst. 1 ve spojení s § 129 odst. 3 zákona o pobytu cizinců byla stěžovatelka dne 15. 4. 2010 umístěna do zařízení pro zajištění cizinců v Bělé-Jezové. Dne 14. 7. 2010 bylo zajištění ukončeno z důvodu předání stěžovatelky na základě Dohody mezi Evropským společenstvím a Ukrajinou o zpětném přebírání osob orgánům Policie Slovenské republiky.

Nejvyšší správní soud vázán rozsahem a důvody podané kasační stížnosti (ustanovení § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s.) přezkoumal napadený rozsudek a dospěl k závěru, že projednávaná kasační stížnost není důvodná.

Stěžovatelka v kasační stížnosti předně namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku z důvodu, že se krajský soud řádně nevypořádal s žalobní námitkou, že nebyly naplněny veškeré podmínky pro aplikaci § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců v posuzované věci.

Dle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců policie zajistí na dobu nezbytně nutnou cizince, který neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území, za účelem jeho předání podle mezinárodní smlouvy nebo přímo použitelného právního předpisu Evropských společenství; policie na dobu nezbytně nutnou zajistí i prováženého cizince v případě, že jeho průvoz nelze z objektivních důvodů dokončit bez nutné přestávky.

Dle odstavce 3 výše citovaného ustanovení v případech, kdy předání cizince nebo dokončení jeho průvozu nelze uskutečnit ve lhůtě do 48 hodin, a jde-li o průvoz leteckou cestou podle § 152 ve lhůtě do 72 hodin, policie vydá rozhodnutí o jeho zajištění a cizince umístí do zařízení. Rozhodnutí nabývá právní moci doručením nebo odmítnutím cizince rozhodnutí převzít. Doba zajištění nesmí překročit 180 dnů a počítá se od okamžiku omezení osobní svobody.

Krajský soud k otázce naplnění podmínek pro aplikaci § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců v odůvodnění napadeného rozsudku konstatoval, že žalovaný v předmětné věci jednoznačně prokázal, že se jedná o občanku Ukrajiny, která pobývala na území ČR neoprávněně, a Služba cizinecké policie podala žádost pro předání stěžovatelky dle

Dohody mezi Evropským společenstvím a Ukrajinou o zpětném přebírání osob, publikované v Úředním věstníku Evropské unie řada L 332/48 dne 18. 12. 2007 (dále též „Dohoda“).

Podle oddílu 1 článku 2 této Dohody dožádaný stát na žádost žádajícího státu a bez dalších formalit kromě těch, jež jsou uvedeny v Dohodě, převezme zpět na své území všechny osoby, jež nesplňují nebo přestaly splňovat platné podmínky pro vstup nebo pobyt na území žádajícího členského státu, je-li v souladu s článkem 6 této dohody prokázáno, že tyto osoby jsou státními příslušníky dožádaného státu. Podle článku 5 Dohody vyžaduje každé předání osoby, která má být převzata zpět na základě některého ze závazků uvedených v článcích 2 až 3, podání žádosti o zpětné převzetí u příslušného orgánu dožádaného státu.

Za této situace byly podle krajského soudu splněny veškeré podmínky pro aplikaci § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců a žalovaný byl povinen rozhodnout o zajištění stěžovatelky za účelem jejího předání podle mezinárodní smlouvy.

Krajský soud se tak otázkou naplnění podmínek pro aplikaci § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců zabýval. Nejvyšší správní soud proto námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku pro nevypořádání se s žalobní námitkou nenaplnění veškerých podmínek pro zajištění stěžovatelky neshledal důvodnou.

Další kasační námitkou je tvrzené nesprávné posouzení právní otázky krajským soudem v předcházejícím řízení. Stěžovatelka je spatřuje v nesprávném závěru krajského soudu o naplnění zákonných podmínek pro její zajištění podle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Konkrétně stěžovatelka brojí proti závěru, že neoprávněně vstoupila či pobývala na území ČR. Stěžovatelka argumentuje, že na území ČR nevstoupila neoprávněně, neboť byla předána ze SRN na základě Dublinského nařízení, kdy pro návrat organizovaný členskými státy na základě tohoto nařízení není třeba ke vstupu vízum. Podle stěžovatelky tak nevstoupila na území ČR neoprávněně a ani ve chvíli svého zajištění na území ČR po předání ze SRN neoprávněně nepobývala.

Žalovaný správní orgán, stejně jako krajský soud, však naplnění podmínky pro zajištění stěžovatelky spatřovali v jejím neoprávněném pobytu na území ČR v době od 21. 12. 2008 do 5. 4. 2010, tedy ode dne, kdy se rozhodnutí o správním vyhoštění stalo vykonatelným do vycestování stěžovatelky z území ČR. Argumentace stěžovatelky ohledně nesprávného závěru o neoprávněnosti pobytu stěžovatelky na území ČR se vztahuje ke dni 15. 4. 2010, tj. ke dni převzetí stěžovatelky orgány ČR v rámci tzv. Dublinského nařízení od orgánů SRN a nikoliv k době od 21. 12. 2008 do 5. 4. 2010, tedy k období, z něhož vycházel jak žalovaný správní orgán, tak krajský soud. Stížní argumentace se tak míjí s rozhodovacími důvody žalovaného a krajského soudu, proto kasační námitka nemohla být shledána důvodnou.

Poslední námitkou je tvrzená nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného. Rozhodnutí žalovaného správního orgánu nebylo podle stěžovatelky řádně odůvodněno a krajský soud jej měl proto zrušit. Nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí stěžovatelka spatřuje v tom, že ve výroku rozhodnutí není uvedena smlouva či dohoda, na základě které

byla stěžovatelka zajištěna. Právním základem pro zajištění cizince je podle stěžovatelky § 129 zákona o pobytu cizinců pouze ve spojení s platnou a účinnou (readmisní) mezinárodní smlouvou, respektive použitelným předpisem Evropských společenství.

V rozhodnutí žalovaného podle stěžovatelky také není nijak odůvodněno naplnění podmínek předání. Správní orgán měl alespoň stručně uvést, jaké kroky podnikl k předání stěžovatelky na Ukrajinu a jak byly naplněny podmínky Dohody. Pouhé konstatování nelegálního pobytu jako důvod zajištění nestačí.

Krajský soud námitku nepřezkoumatelnosti správního rozhodnutí neshledal důvodnou, neboť žalovaný správní orgán v odůvodnění svého rozhodnutí popsal a odůvodnil všechny skutečnosti, které ho k vydání rozhodnutí vedly, náležitě rozvedl, proč dovodil, že žalobkyně pobývala na území ČR neoprávněně, což je podmínkou zajištění cizince za účelem jeho předání nebo průvozu podle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Citaci názvu mezinárodní smlouvy ve výroku rozhodnutí považoval krajský soud za nadbytečnou.

Nejvyšší správní soud se ztotožnil s názorem krajského soudu, že absence citace mezinárodní smlouvy ve výroku rozhodnutí nemá v posuzované věci vliv na zákonnost rozhodnutí žalovaného. Žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí mezinárodní smlouvu jednoznačně specifikoval (Dohoda mezi Evropským společenstvím a Ukrajinou o předávání a přebírání osob obou států, podepsaná dne 18. 6. 2007, publikovaná ve sdělení Official Journal L 332, 18. 12. 2007). Aplikovaná mezinárodní smlouva tak byla v odůvodnění rozhodnutí žalovaného řádně identifikována. Absence identifikace mezinárodní smlouvy ve výroku rozhodnutí za této situace nezpůsobila nepřezkoumatelnost napadeného správního rozhodnutí, ani nepřivodila pro obranu stěžovatelky žádné negativní důsledky.

Nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného pro nedostatek důvodů stěžovatelka spatřuje i v nedostatečném odůvodnění správního orgánu ohledně naplnění podmínek předání stěžovatelky na Ukrajinu a tedy naplnění podmínek „Dohody“.

Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů je založena na nedostatku důvodů skutkových, nikoliv na dílčích nedostatcích odůvodnění. Rozhodnutí je soudně přezkoumatelné a netrpí nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů, pokud je z jeho odůvodnění patrné, zda všechny zákonné předpoklady vyžadované pro použití institutu zajištění cizince byly skutečně naplněny.

Pro zajištění cizince podle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců musí být splněny základní zákonné podmínky, a to neoprávněný vstup nebo pobyt cizince na území ČR a existence mezinárodní smlouvy nebo přímo použitelného právního předpisu Evropských společenství upravujících vzájemné předávání a přebírání osob, případně splnění dalších podmínek, pokud je stanoví mezinárodní smlouva, resp. přímo použitelný právní předpis Evropských společenství.

Nejvyšší správní soud již dříve ve svém rozsudku ze dne 31. 3. 2010 č. j. 2 As 80/2009-66 (dostupném na www.nssoud.cz) dovodil, že při rozhodování o zajištění je třeba

brát v úvahu i podmínky převzetí cizince druhou smluvní stranou, neboť logickým předpokladem zajištění cizince podle § 129 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, je, že jeho účel bude moci být naplněn.

V posuzované věci tak pro zajištění cizince bylo relevantní zjištění, zda cizinec vstoupil či pobýval na území ČR neoprávněně a zda má být předán podle mezinárodní smlouvy nebo přímo použitelného právního předpisu Evropských společenství.

Rozhodnutí žalovaného naplnění podmínek pro zajištění stěžovatelky za účelem jejího předání ve smyslu § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců odůvodňuje, neboť bylo prokázáno, že se jedná o občanku Ukrajiny, která v době od 21. 12. 2008 do 5. 4. 2010 pobývala na území ČR neoprávněně a orgány ČR podaly žádost příslušným orgánům Ukrajiny o převzetí stěžovatelky na základě Dohody mezi Evropským společenstvím a Ukrajinou o zpětném přebírání osob. Dohoda žádné další podmínky pro převzetí státních příslušníků Ukrajiny nestanovila. Kasační námitka nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného pro nedostatek důvodů nebyla shledána oprávněnou.

Závěrem Nejvyšší správní soud shrnuje, že kasační námitky stěžovatelky neshledal důvodné, proto kasační stížnost zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Stěžovatelka, která neměla v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1, § 120 s. ř. s.). Žalovanému náklady řízení nevznikly, proto Nejvyšší správní soud rozhodl, že se žalovanému náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

Stěžovatelce byla usnesením krajského soudu ze dne 19. 4. 2011, č. j. 15 A 31/2010 – 60 ustanovena zástupkyní advokátka JUDr. Ilona Tajchnerová; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 8, § 120 s. ř. s.). V předmětné věci však Nejvyšší správní soud ustanovené zástupkyni odměnu za zastupování nepřiznal, neboť z obsahu soudního spisu nevyplývá, že by vykonala úkon právní služby, za který odměna podle § 11 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátu za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů, náleží. Zdejší soud setrvává na názoru, že za převzetí a přípravu věci nelze považovat pouhé převzetí obálky s usnesením ustavujícím advokáta zástupcem, neboť tímto úkonem zástupce nijak nezakročil k obraně práv stěžovatelky, k čemuž byl primárně ustanoven.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. srpna 2011

JUDr. Ludmila Valentová
předsedkyně senátu